

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 409/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Radovanom Muzikom, advokátom, Štúrova 30, Humenné, proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu č. k. BB-3T/9/2020-5777 z 23. júla 2020 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/13/2020 zo 6. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 4. júna 2026 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľove práva mali svojimi postupmi a rozhodnutiami porušiť Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) a Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktoré svojimi rozsudkami uznali sťažovateľa za vinného zo spáchania prečinu nepriamej korupcie podľa § 336 ods. 1 Trestného zákona (ďalej len „prečin“). Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozsudky oboch súdov zrušil.
3. Špecializovaný trestný súd napadnutým rozsudkom z 23. júla 2020 uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania prečinu, pretože ako pracovník daňového úradu žiadal od konateľa obchodnej spoločnosti spolu tri vrecia kukurice pre poľovnícke združenie za to, že svojím vplyvom bude pôsobiť, aby bol obchodnej spoločnosti prednostne vrátený nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“).
4. Podľa špecializovaného trestného súdu sťažovateľovu trestnú činnosť preukazovali prepisy jeho telefonických rozhovorov s konateľom obchodnej spoločnosti, v ktorých mu sťažovateľ sľuboval

vybaviť skoršie vyplatenie nadmerného odpočtu DPH za poskytnutie kukurice. Konkrétne 19. marca 2015 v telefonickom rozhovore sťažovateľ uviedol, že „*v systéme je dajaký problém*“, ale následne dodal: „... *nebojce sa nič, ja na to dozrem, že by sme boli spokojný... ste na prvom mieste, ja som bol i za vedúcou takoj ste perší.*“

5. Za uvedenú aktivitu sťažovateľ v komunikácii s konateľom obchodnej spoločnosti žiadal okrem iného aj kukuricu a viackrát sa pýtal „*nemáte teraz*“ a dohadoval sa, kto pre ňu príde.

6. V konaní pred súdom bola vypočutá ako svedkyňa aj správkyňa dane, ktorá potvrdila, že sťažovateľ sa vo všeobecnosti pýtal na fungovanie systému vyplácania nadmerného odpočtu DPH a svedkyňa mu všeobecné informácie o tomto systéme poskytla.

7. Sťažovateľ podal proti rozsudku špecializovaného trestného súdu odvolanie, v ktorom v podstatnej časti namietal, že i) špecializovaný trestný súd nesprávne interpretoval obsah odposluchov telefonických rozhovorov, v ktorých sa sťažovateľ len snažil uklídnit' konateľa spoločnosti, že preverí v tom čase nefunkčný daňový systém, a v skutočnosti sťažovateľ ani správkyňa dane nemohli nijako ovplyvniť priebeh vrátenia nadmerného odpočtu DPH; ii) v danom prípade nedošlo k poskytnutiu úplatku, pretože kukurica, ktorá mala nulovú hodnotu, bola poľovníckemu združeniu poskytnutá na základe sponzorskej zmluvy uzavretej s obchodnou spoločnosťou, teda na základe riadneho právneho titulu.

8. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom zo 6. júla 2022 na základe sťažovateľovho odvolania okrem iného zrušil rozsudok špecializovaného trestného súdu vo výroku o treste a uložil sťažovateľovi peňažný trest.

9. V odôvodnení svojho rozsudku najvyšší súd uviedol, že ani samotný sťažovateľ nepoprel, že vrecia kukurice boli odovzdané poľovníckemu združeniu, v ktorom sťažovateľ pôsobil. Z odposluchov telefonickej komunikácie medzi sťažovateľom z 19. marca 2015 pritom vyplývalo, že sťažovateľ aktívne presviedčal konateľa súkromnej spoločnosti o tom, že sa postará a dozrie na to, aby bol spokojný a bude na prvom mieste pri vyplatení nadmerného odpočtu DPH. Okrem toho najvyšší súd poukázal aj na obsah telefonickej komunikácie z 31. marca 2015, v ktorej sa sťažovateľ pýtal, či „*to tu kukuričku budece dumac na mne potom?*“; ďalšia komunikácia týkajúca sa kukurice sa uskutočnila 10. apríla 2015 a 25. apríla 2015 okrem iného sťažovateľ žiadal ešte „*jedno, bo malo vyšlo toho*“ osiva (kukurice).

10. Najvyšší súd si kontext týchto rozhovorov vyložil rovnako ako špecializovaný trestný súd a uzavretie sponzorskej zmluvy považoval len za „*zásterku*“ na legalizovanie sťažovateľovej trestnej činnosti.

11. Ak ide o hodnotu kukurice, najvyšší súd potvrdil závery špecializovaného trestného súdu a uviedol, že aj keď kukurica bola na trhu bezcenná, mala hodnotu pre poľovnícke združenie, a to pre výkon poľovníckeho práva. Za podstatný najvyšší súd považoval aj obsah telefonickej komunikácie z 10. apríla 2015 medzi konateľom súkromnej spoločnosti a tret'ou osobou, ktorá tvrdila, že je škoda sťažovateľovi dávať kukuricu, na čo konateľ súkromnej spoločnosti reagoval: „*čo ja mám robiť keď prosí.*“

12. Najvyšší súd sa vo svojom rozsudku stotožnil aj s tým, ako špecializovaný trestný súd vyhodnotil možnosť použiť vo veci sťažovateľa § 10 ods. 2 Trestného poriadku, v zmysle ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol

čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná (tzv. materiálny korektív). Najvyšší súd konštatoval, že špecializovaný správny súd postupoval správne, ak materiálny korektív nepoužil, pretože nie je možné dopustiť, aby bola prípustná akákoľvek forma či druh korupcie štátnych zamestnancov.

13. Sťažovateľ podal proti rozsudku najvyššieho súdu dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v ktorom namietal, že sťažovateľov skutok bol nesprávne právne posúdený, pretože kukurica bola poskytnutá poľovníckemu združeniu na základe riadne uzavretej zmluvy a bola bezcenná, t. j. nešlo o úplatok v zmysle § 131 ods. 3 Trestného poriadku.

14. Najvyšší súd sťažovateľovo dovolanie uznesením sp. zn. 1TdoV/1/2024 z 10. marca 2026 odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľ'a

15. Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ namietal, že i) špecializovaný trestný súd a najvyšší súd nesprávne vyhodnotili, že sponzorská zmluva bola iba zásterkou jeho nelegálnej činnosti; ii) sťažovateľ a ani ďalšie osoby, ktoré mal ovplyvňovať, nemali žiadnu možnosť urýchliť vrátenie nadmerného odpočtu DPH; iii) kukurica bola určená pre poľovnícke združenie; iv) v jeho veci mal byť použitý materiálny korektív a v) rozhodnutia súdov v jeho veci boli nedostatočne odôvodnené a nezrozumiteľné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K postupu a rozsudku špecializovaného trestného súdu:

16. O porušení sťažovateľových ústavných práv zo strany špecializovaného trestného súdu bol na základe jeho odvolania príslušný rozhodnúť najvyšší súd. Ústavná sťažnosť je preto v časti smerujúcej proti špecializovanému trestnému súdu v zmysle § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) neprípustná, a z tohto dôvodu bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

III.2. K postupu a rozsudku najvyššieho súdu:

17. Ak ide o námietky týkajúce sa skutočnosti, že sťažovateľ a ani ďalšie osoby nemali možnosť ovplyvniť rýchlosť vrátenia nadmerného odpočtu DPH, že kukurica bola poskytnutá poľovníckemu združeniu a že v jeho veci mal byť použitý materiálny korektív, všetky sa týkajú právneho posúdenia sťažovateľovho skutku, t. j. záveru, či jeho konanie bolo prečinom. Všetky tieto námietky sťažovateľ preto mohol použiť vo svojom dovolaní ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Ústavný súd dodáva, že podstata sťažovateľovho dovolania sa týkala existencie titulu, na základe ktorého kukuricu získalo poľovnícke združenie, resp. hodnoty kukurice, teda nie samotného faktu, že kukurica bola určená pre poľovnícke združenie. Ak ide o materiálny korektív ako dovolací dôvod, ústavný súd sťažovateľ'a osobitne upozorňuje

na uznesenie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Tdo/17/2014, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 121/2014.

18. Podobne mohol vo svojom dovolaní sťažovateľ použiť aj námietku, že rozsudok najvyššieho súdu nie je dostatočne odôvodnený, resp. je nezrozumiteľný, a to ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (pozri k tomu napr. III. ÚS 10/2026, body 4 a 5 odôvodnenia).

19. Žiadnu z uvedených námietok však sťažovateľ vo svojom dovolaní nepoužil, teda nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, a preto bola jeho ústavná sťažnosť v tejto časti odmietnutá ako neprípustná [§ 132 ods. 1 a § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde].

20. Naopak, skutkovú námietku týkajúcu sa uzavretia sponzorskej zmluvy ako zásterky nelegálneho sťažovateľovho konania sťažovateľ v dovolaní použiť nemohol, pretože dovolanie v princípe neslúži na preskúmanie skutkových zistení súdov nižšieho stupňa (pozri napr. III. ÚS 79/2024, bod 14 odôvodnenia). V tejto časti bola teda ústavná sťažnosť prípustná.

21. Podľa názoru ústavného súdu však skutkové závery všeobecných súdov o tom, že sponzorská zmluva slúžila na zastretie nelegálnej činnosti sťažovateľa, mali oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže i) odovzdanie kukurice nebolo sporné, ii) z prepisov telefonickkej komunikácie je zrejmé, že sťažovateľ túto kukuricu žiadal za to, že dozrie na skoršie vyplatenia nadmerného odpočtu DPH, a iii) sťažovateľ sám pôsobil v poľovníckom združení. Podľa názoru ústavného súdu je hodnotenie uvedených skutkových zistení zo strany všeobecných súdov logické a právne korektné, a teda ústavne konformné (pozri napr. III. ÚS 46/2025, bod 45 odôvodnenia).

22. Ústavný súd preto konštatuje, že aj keby ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie v časti týkajúcej sa skutkovej námietky, nemohol by jej vyhovieť a z tohto dôvodu ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) a § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde (III. ÚS 10/2024, bod 70 odôvodnenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2026

Robert Šorl
predseda senátu